

DragonLance

Sporitkoiden
rutos

Skrotikoiden
Kurios

Sisältö

	Tervetulo	9
	Lohikäärmeiden laulu	11
	Kenttien matkalaulu	15
	Kuunkullan laulu	16
	Naisen vala	18
	Miehen vala	19
	Haltioiden laulu	20
	Kenttien valituslaulu	23
	Sothin laulu	24
	Human laulu	26
	Jäähyväiset	33
DragonLance kronikat, osa 1: Syysmärän lohikäärmeet		
DragonLance kronikat, osa 3: Kevätaamun lohikäärmeet		

Teksti

Margaret Weiss, Tracy Hickman, Michael Williams

Suomennos

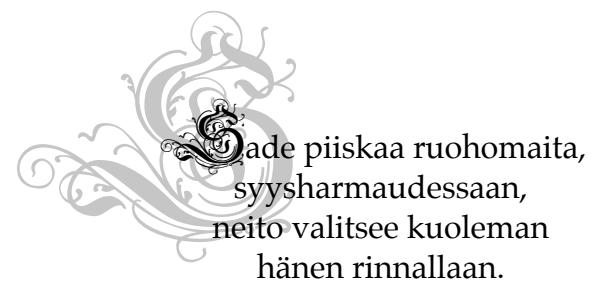
Mika Renvall

Taitto, kuvitus

Karoliina Siven

Koulutuskeskus Salpaus

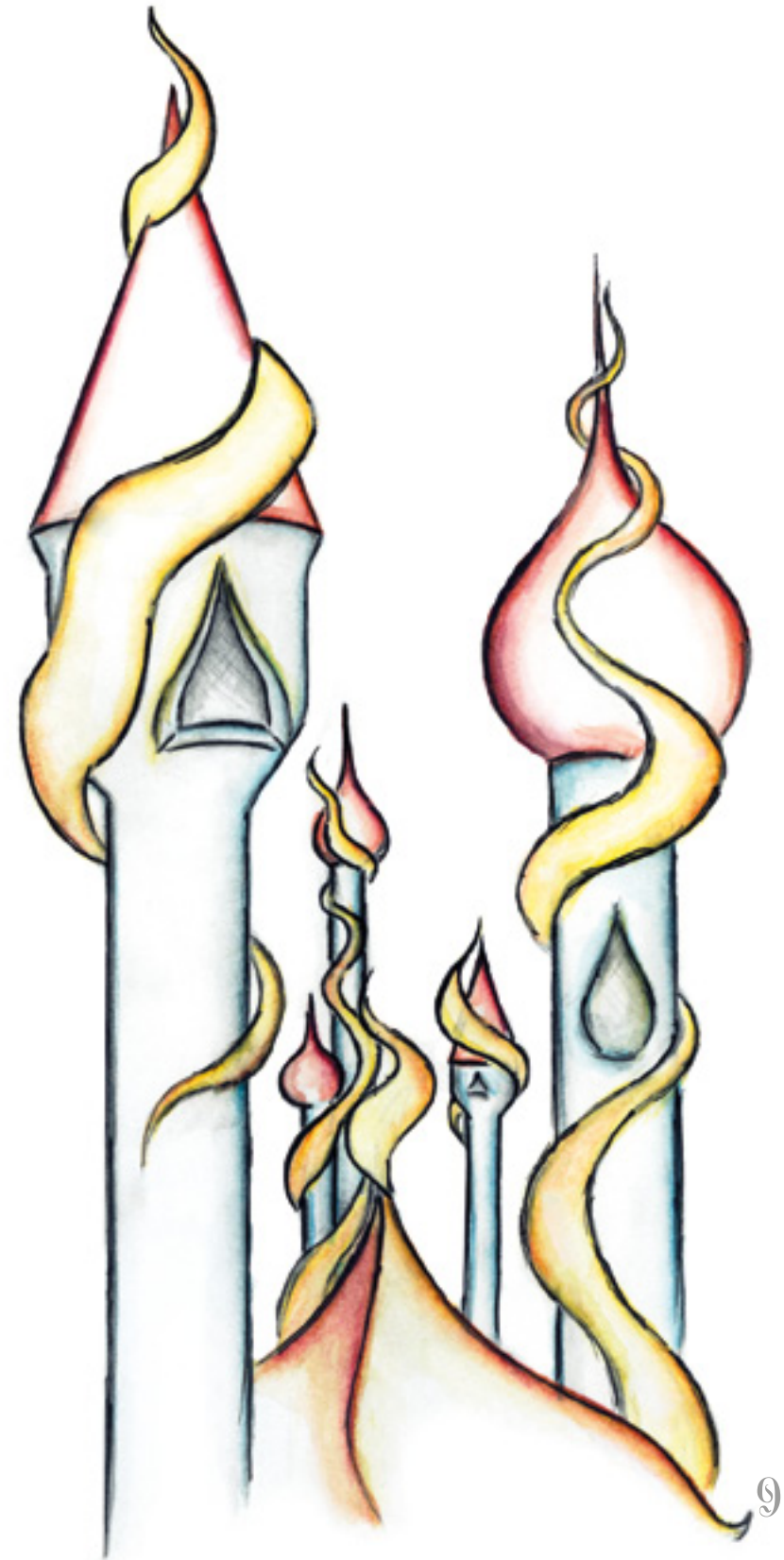
Hollola, 2010

Sade piiskaa ruohomaita,
syysharmaudessaan,
neito valitsee kuoleman
hänen rinnallaan.

Tervetuloa, oi jalo vieras, kauniiseen kaupunkiimme.
Tervetuloa kaupunkiin, jota jumalat rakastavat.
Tervetuloa, kunnioitettu vieras
Istariin.

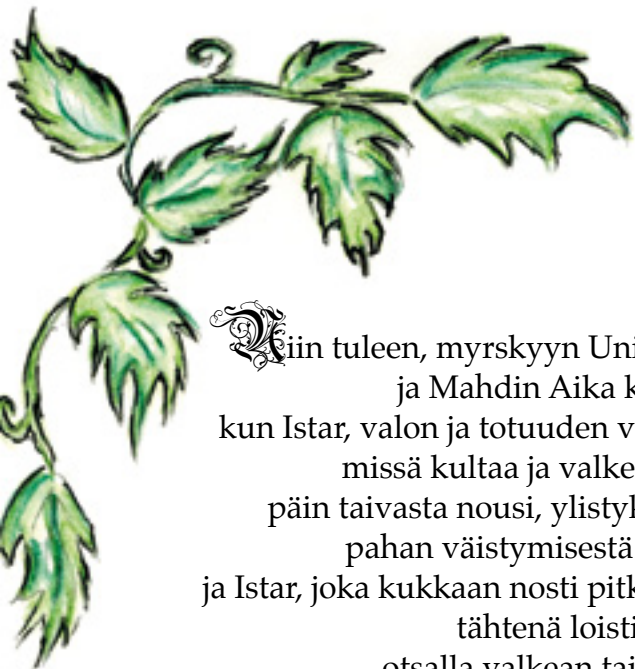
Lohikäärmeiden laulu

Kuulkaa laulu kun helää harppu
kuin kesäsateen kyynel
ja huuhtoo vuodet, huuhtoo tarinoiden tomun
yltä Korkean Laulun Lohikäärmeensurman.
Kun ajan alla, muiston tuolla puolen
maan ensi kukinnassa,
kun kolme kuuta nousi metsän syleilystä,
lohikäärmeet, pimeydessä suuret,
sodan nostivat Krynнин maassa.

Silti varjon vahvuuden alta
nousivat rukouksemme
alla kuun mustan, yön samoajan
syttyi kätkeyty tuli Solamniassa
ritari voimassa ja totuudessa,
joka kutsui ylhäiset jumalat,
joka Lohikäärmeensurman takoi, viiltävän sydäntä
lohikäärmekansan, pois siipeinsä varjo
haipui yltä Krynнин maan.

Niin Huma, Ritari Solamnian
Valontuoja, Ensimmäinen Peitsimies
kohtaloaan seurasi juureen Khalkistin
kivijalkaan jumalten
korkean huoneensa hiljaisuuteen.
Luokseen kutsui hän Peitsen Tekijät
heidän voimansa kutsui pahan karkoittaakseen
ajaaksen tulen mustan
alas nieluun, joka sen sylki.

Paladine, taivaan Valkea Soturi
Human rinnalla hohti
kädelle voiman antoi kohottaa peistä,
ja Huma, valossa tuhannen kuun
Pelon valtiattaren voitti
karkotti väkensä kauhun lyömän
alas varjojen marttoon maahan, missä vihaan
tyhjiys vain tyhjiyttänsä valaa
syvällä kukkivan maan.

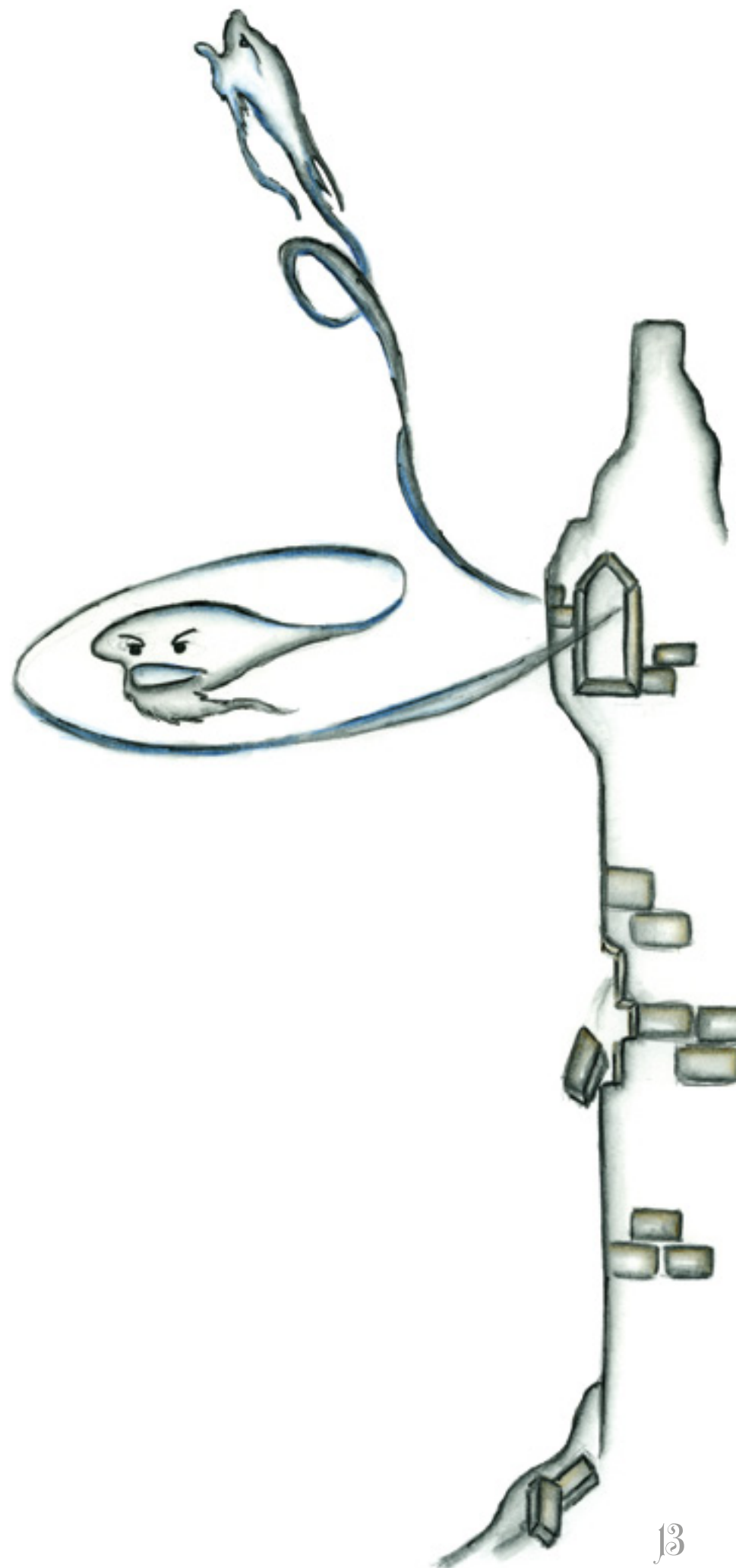

Niin tuleen, myrskyyn Unien Aika sammui
ja Mahdin Aika koitti
kun Istar, valon ja totuuden valta, idässä nousi
missä kultaa ja valkeaa tornit
päin taivasta nousi, ylistykseksi taivaan
pahan väistymisestä kertoin,
ja Istar, joka kukkaan nosti pitkät, kirkkaat kesät,
tähtenä loisti
otsalla valkean taivaan.

Vaan valontäyteydessä
näki Istarin Valtias varjon:
tikarinterien välkkeen näki lehdoissa öisin, ja virrat
mustiksi tummuivat kuun hiljaisen alla.
Human tietoa sieluunsa janosi
mahtia hulluuteen asti,
että hän, myös, Ylhäiset kutsuen, kenties
pyhän tulensa saisi
polttamaan maailman synnin.

Niin houre päästi irti pimeyden
Jumalten sulkiessa silmänsä
tulinen vuori sydämeen Istarin syöksi
liekkeihin hukutettiin temppelit
nousivat vuodet laaksojen alta,
meret vyöryivät hautoihin vuorten ja
merta paennutta itkivät kuivuneet rannat,
katosivat valtatie Kryn timerin
ja muuttuivat kuolleiden teiksi.

Niin sai Epätoivon Aika.
Tiet harhaan veivät.
Tuulet rauniotorneissa liehuivat villit ja
kansalle vuoret jäi ja erämaa.
Kun entisjumalien valta
sammui, huusimme tyhjyyteen
kylmyyteen, uusille valtiaille taivaan.
Taivas on vaiti yhä, liikkumaton.
Osamme
odottaa vastaustaan.

Kenttien matkalaulu

Sinun rakkaasi on valkopurjeinen
ja se laiturissamme on.
Me purjeet nostamme, katsomme,
että kansi on tahraton.

Hälle lyhtymme kirkas kimmeltää,
häntä maatuuli huhuilee;
ja me satamaan käännämme keulan kun
rusko myrskyä enteilee.

Ja merenkulkijat seisovat vastassa,
he seisovat hurraten,
kuin kääpiöt kulta-aarteelle
tai kentaurit viinilleen.

Sillä hänt' merenkulkijat rakastaa,
häntä saapuvat katsomaan
he toivoen, että kerran myös
seistä saisivat kannellaan.

Kuunkullan laulu

On Ruohomaa aava, kesäkaste kimaltaa,
ja prinsessa Kuunkulta
köyhän poikaa rakastaa.

Hänen isänsä, Päälikkö
heidät toisistaan erottaa:
On Ruohomaa aava, kesäkaste kimaltaa.

Tuuli laukkaa ruohomailla,
harmaa taivaan rinta on,
Päämies Joentuulen itään lähettää armoton.
Etsimään suurta lahjaa maasta auringonnousun,
kun tuuli laukkaa ruohomailla,
harmaa taivaan rinta on.

Oi, Joentuuli, minne kulkee tie.
Oi, Joentuuli, syystuulen tie.
Joen partaalla istun
kun valkenee aamu
mutta ei ruohomaille tie Joentuulen vie.

Valo kuihtuu ruohomailla,
kesä pois katoaa,
ja kuolleiden lailla hän katsoo maailmaa.
Kädessään sininen sauva kirkas kuin jäinen helmi:
Talo kuihtuu ruohomailla, kesä pois katoaa.

Taas syys ruohomailla, tulenkeltainen on,
yhä palkkaansa vailla urheus Joentuulen on.
Päämies kivittää käskee surmata nuoren miehen:
Taas syys ruohomailla tulenkeltainen on.

Sade piiskaa ruohomaita,
syysharmaudessaan,
neito valitsee kuoleman
hänen rinnallaan.

Leimahtaa siniliekki
ja se heidät vie pois:
Sade piiskaa ruohomaita,
syysharmaudessaan.

Naisen vala

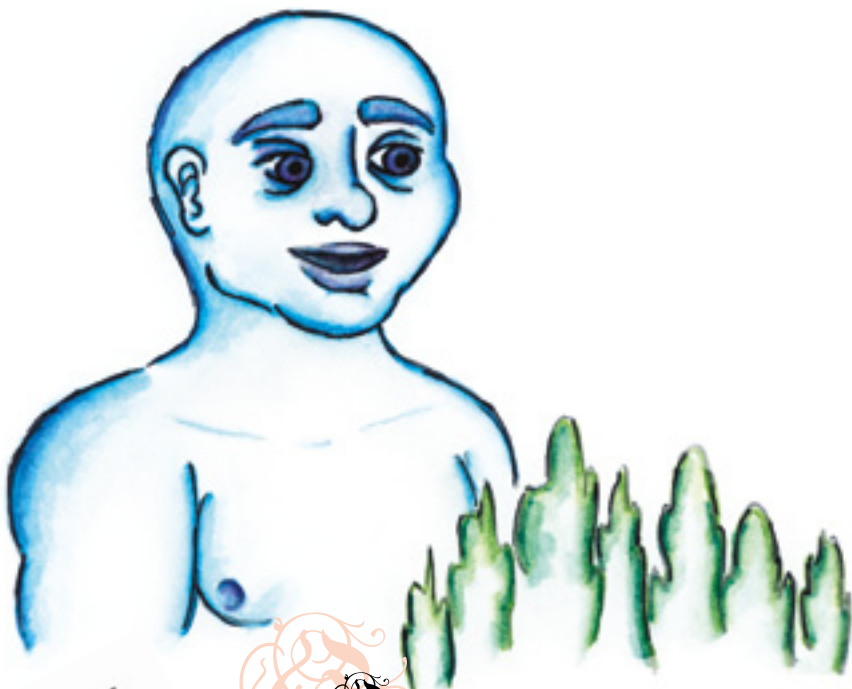
Suli palaa pohjoisessa
lohikäärmeet airuinaan,
"Nyt on viisauden aika",
huutavat viisaat ja viisaammat.
"Täällä taistelun sydämessä
on aika uskoa urheuteen.
Ja kaikki muu on tärkeämpää nyt
kuin naisen vala rakkaalleen."

Mutta sinä ja minä, kautta tulen ja yön,
kautta maailman pimeyden,
teemme vahvoiksi kansan ja maan,
taivaan, joka synnytti sen,
tuulen, joka käy ylitsemme,
kummun alttareineen,
kaiken, minkä voi suureksi tehdä
naisen lupaus rakkaalleen.

Miehen vala

Nyt talven ytimessä
kun harmaina taivas ja maa
täällä nukkuvat, lumien alla
ei milloinkaan kadottaa
saa tammea, korkealatvaa
muistojen kesävihreyteen
sillä nämä ovat suuremmat iäti
miehen lupausta valitulleen.

Ja näiden lupauten kautta,
jotka syysyössä sinetöidään,
joita sankarit todistavat, kevät
taipumaton sydämissään,
kerran iloitaan, kuun ja tähtien alla,
joita kauhu nyt vartioi,
ja pienen suureksi nostaa vain
miehen lupaus valitulleen voi.

Saltioiden laulu

Aurinko
ylhäinen silmä
kaikkien taivaidemme
sulkeutuu yöhön.

Ja jättää
uinuvan taivaan
tuliperhosten tanssiessa
hämärän airuina.

Nyt uni,
vanhin ystävämme,
laulaa lehvistössä
ja kutsuu meitä
luokseen.

Lehdet
loistavat kylmää tultaan
ja muuttuvat maaksi
vuoden viime hetkillä.

Ja linnut
nousevat tuuliin
ja kääntyvät pohjoista kohti
syksyn mennessä.

Päivä on pimeä,
autiudessa
mutta me
odotamme auringon
vihreää tulta
puiden alla.

Tuuli
laulaa päivästä päivään.
Vuodet, kuukaudet
kuningaskuntia nostavat loistoon.

Elämä
tulikärpästen, linnun,
puiden, ihmisten
vain yksi sana.

Nyt uni,
vanhin ystävämme
laulaa lehvistössä
ja kutsuu meitä
luokseen.

Aikakausi,
tuhat elämää
ihmiset tarinoineen
hautaansa vaipuvat.

Mutta me
kauan eläneet
laulaen ja iloiten
kuihdumme laulun hiljetessä.

Sentin valituslaulu

Aina ennen, kun kevät sai
kun maailma rataansa riensi
maa iloitsi, kukki ja kasvoi vain
kun aurinko talven liensi.

Aina ennen, tiesit selittää,
miksi pimeys nousi maille
ja miksei kaste nouse ilman pimeää
tai kukat, sadetta jos jäävät vaille.

Niin pian unohtuu tieto maailmasta
se, miksi kultasuoni ehdy ei
tuhannen kevään louhinnasta
vaikka sukupolvet hauta vei.

Muistan talvet, muistan syksytkin
ja muistan kesäpäivät valoisat,
vaan silmun auetessa keväisin
vain yöhön polut johtavat.

Gothin laulu

Run vajoat unien silkkiin,
kun muistat häntä, kun maailma unten
avautuu, väristen valosta,
kun seisot äärellä siunatun loisteen.

Silloin tulemme me, kuin muistot
ja tuomme elämän
varjona, jolta on kielletty ruumis.

Sillä ensi pimeys, keskellä valon
olit kuin leviävä tahra, kasvain.

Sillä sinä olit hai suvannossa
kun pato murtui.

Sillä sinä olit käärmeen suomuinen pää,
kaukaa tunsit saaliisi lämmön.

Sillä tuhon selittämättömän olit tuoja,
petoksin kasvatettu.

Eikä tässäkään ollut kaikki
kujanjuoksusta kauhujen palasit
haavoittumatta, muuttumatta koskaan.

Kun naisten huudot ratkoivat hiljaisuutta,
avaten maailman ovet,
kutsuen hiirviöitä.

Kun lapsen näit, keskellä liekkien
kahden palavan
maailman rajalla.

Kun maa halkesi, nielläkseen sinut
se antaisi kaiken, sinut
syöstäkseen pimeyteen.

Ohitit kaiken muuttumatta, ilman haavaa
mutta nyt kohtaat heidät
laulumme solmittuna – ajatuksiisi myös
kun yön pimeydessä – opit tuntemaan yön
opit: viisaiden tyyneys on salattua vihaa
että sen hinta on iäisyys
että se vetää sinut halki taivaan
halki kivettyneen talven
halki revityn ruusun
halki hain saalistusvetten
halki valtameren mustan nielun
läpi kiven – läpi laavan
itseesi – paiseeseen täynnä ei mitään
jonka itsekin tajuat tyhjyydeksi
ja johon tiedät aina palaavasi
sen muuttumatta.

Humaan laulu

Kylästä, maasta olkikattojen ja vainoiden,
haudoilta, kynöksiltä, sieltä missä,
lopetti miekka
lapsuuden viattomuuden, ja terävämmät silmät
sai pakenija, suuruutensa virvatuli vain,
ja yllään aina kuningaskalastaja lensi, syöksyi
niin Huma ruusuilla kulki,
kilvessään Ruusun tunnus.
Ja lohikäärmeiden vihaa hän pakeni maitten ääreen,
järjen, hulluuden rajamaille,
erämaahan, jossa Paladine häntä kutsui,
ja siellä kuilussa, jonka seinistä veitsiä kasvoi,
jossa äänten kujanjuoksu huumasi aistit,
hänestä nuhteenton vimma, kiihkeä kaipaus nousi.

Hänet sieltä, silloin löysi Valkea Hirvi,
päästä tien, joka luomisessa jo määrättiin kohtaloksensa,
pysähtyi aikain virta metsänreunaan,
ja Huma, piinattu ja nälkiintynyt,
jousensa nosti, kiittäen jumalia lahjasta ja huolenpidostaan,
kunnes näki, keskessä metsän
äkkiä hiljaisen, eksyneen sydämen kuvan,
hahmossa sarvipään ylvään.
Huma lähti eläimen jälkeen, kun etääntyi sarvikruunu
kuin kadonnut nuoruuden valo,
kuin syöksyvän haukan kynnet.
Ja vuoret syleilivät heitä. Lakkasi kaikki muutos,
kuut pysähtyivät taivaalla,
yö vetäytyi varjoihin.

Helmaan vuorten, siellä erotakseen,
ei seurannut Huma, tietäen, että tien pää
oli vihreyttä vain, lupaus loputtomuudesta sen
silmissä lehdon neidon.
Ja pyhiä kohtaamisensa päivät, pyhä myös ilma
joka lempeitä sanojaan kantoi, unohtuneita
laulujaan, joita kuut kuulemaan jäivät.
Häntä vältti neito, virvatulena hohteli hälle,
nimetön, kaunis, kauniimpi koska nimetön,
ja he oppivat maailman, kimaltavain ilman tarhain
ja itse erämaan olevan
vain karuja, vähäisiä rinnalla sydämen.
Lopussa päivien neito salaisuudestaan luopui.

Sillä nainen hän ei ollut, ei kuolevainen,
vaan tytär ja perillinen lohikäärmeiden suvun.
Silloin katosi taivaan kauneus, ilkkuivat kuut,
pilkkasi lyhyt elo nurmen Humaa ja sukuaan,
valo okaina pisti takaa vuorten vääristyneiden.

Vaan yhä kantoi toivoa neito, toivoa, jonka
vain Paladine toteuttaa voisi, kautta ikuisen viisautensa,
joisi hän kuoleman maljan ja käsin hopeankirkkain
lehdon lupauksen kohottaa kukoistukseensa voisi.

Tätä rukouksin pyysi Huma ja palasi Hirvi,
ja itään, yli hylätyn maan, läpi tomun,
läpi tuhkan ja veren, lohikäärmeiden sadon,
vaelsi Huma, unta Hopeisen Lohikäärmeen nähden,
ja hirviuros yhä näytti tietä.

Ja viimeinen valkama vihdoin, niin kaukana idässä,
että siihen maailma idässä loppui.

Siellä ilmestyi Paladine

loistavana, kunniassaan, ilmoittaakseen
että valinnoista vaikein nyt kohtasi Humaa.
Tiesi Paladine, miten sydän kaipausta kantaa,
miten iäti valoa kohti se pyrkii, lähestyen,
mutta koskaan saavuttamatta.

Voi, hän johdattaa saisi neitonsa auringon alle,
olkikattoisten kylien maahan he palaisivat ja Peitsen
Salaisuus unhoon jäisi, unhoon maailmakin,
autioon pimeyteen, lohikäärmeiden yöhön.
Mutta Peitsen valitessaan hän tempaisi Krynнин
pois pimeydestä, vaan itse vaipuisi varjoon.

Vaikein valinnoista, nyt muisti Huma,
miten erämaa kerran siunaten tervehti häntä,
ja suojaten kaartui taivas, ja nyt
kun kieppui ja pyöri kuu musta, taivaita niellen,
niellen sydäntä Krynнин, ydintä olentojen,
sielua lehdon ja vuoren, kylien hylättyjen.
Hän nukkuisi vain, kaikki haihtuisi pois,
vain valinta tuskaa tuo, menetetty
kuin poikkileikatun käden poltetta oisi.
Mutta morsian saapui, itkien loistossaan,
hänen uneensa, siinä hän näki
maailman luhistuvan ja nousevan taas hohteessa Peitsen.
Neidon hyvästijätössä luhistuminen ja nousu.
Hänen tuomittuun sydämeensä aurinko tulena syöksyi.

Niin tarttui hän Lohikäärmepeitseen ja toivoon
syöksi kirkas tuli läpi käden kohotetun
ja aurinko ja taivaan kolme kuuta, ihmettä aavistaen
taivaalle jäivät kesken päivänsiirron.
Etelään Huma riensi, Korkeimman Pyhyiden Tornia kohti
selässä lohikäärmeen, hopeakyljen
yli aution maan he lensivät kahden, maan jossa
kuolleet kulkivat, mumisten nimiä surmaajiensa.
Ja Tornin miehet, piirittämät lohikäärmeiden ja pilkan,
kuolinhuutojen ja verenjanon, jota huokui ilma,
vartoivat hirvittävää hiljaisuutta,
vartoivat pahempaa, peläten, että järjen murtuminen
tyhjyyden kuilun pohjaan pysähtyisi vasta
ja luhistunut sielu kadotukseen, pimeyteen jäisi.

Mutta silloin kaukana soi Human torvi ja soitto
 varustuksilla kiiri. Ja kaikki Solamniassa nosti
 katseensa itään, myös lohikäärmeet
 yläilmoihin nousivat tuntien
 muutoksen kauhean tulleen.
 Ja keskeltä siipien myrskyn, sekasorron parvien
 tyhjyyden ytimestä Pimeyden Äiti
 kuin kalman musta pyörre
 itään syöksyi, kätkien auringon kasvot
 ja taivas hopeaan ja mustaan murtui.
 Maassa makasi nyt Huma, neito vierellään
 murtunut kylki hopeinen, vihreyden lupaus
 silmissään sammuvissa. Nimensä lausui hän
 kun taivaalle, yllensä, pimeys nousi.

Hän laskeutui, Sydänyön Äiti
 ja muurien harjalta varjojen näkivät miehet
 kiehuvan kuolonpyörteessä syöksyn:
 kaisloista kyhätty talo, erämaan sydän
 eksynyt hopeavalo hirveään purppuraan hukkuu
 ja silloin keskeltä varjon
 tuli syvyys, jossa pimeyskin kuin valo hohti
 ja nieli ilman, valon, varjot.

Ja singoten peitsensä syvyyteen
 Huma vajosi kuoleman uneen, sammumattomaan loistoon.
 Peitsen ja kalliin veljeyden ja voiton kautta
 niiden voiman, jotka horjumatta kuolemaansa käyvät,
 hän syöksi lohikäärmeet mustaan tyhjyyteen
 niin palasi rauha ylle kukoistavan maan.

Lumwoutuneina, vapaudesta, kirkkaudesta
 ja siitä, miten tuulet soivat harpunkielin
 ritarit Human kantoivat ja Lohikäärmepeitsen
 lehtoon vuorten kainalossa.
 Mutta heidän palatessaan ylistämään häntä
 Peitsi, haarniska ja Lohikäärmeensurma itse
 olivat kadonneet auringon alta.

Vaan täysikuiden hopea ja verenpuna
 kummuille antaa rakastavaisten muodon
 ja hohtaa hopea, kimmeltää teräs
 kylien yllä, yllä olkikattojen ja vainioiden.

Saattaos uupunut Human luo
tuolle puolen syvien taivaiden;
hänelle soturin lepo suo
sammuta kipinä silmien
pois tomusta taistelukenttien,
pois saatossa tähtisoihtujen.
Saakoon viime hengenvetonsa
nousta kehdossa tuulen keväisen
ylle haaskalintuparvien
missä haukka liittää uljaana.
Human luo saata sielu ihmisen
tuolle puolen syvien taivaiden.

